

Anna Gallardo: "Crec que viuríem molt millor si ens plantegéssim com volem morir"

Comarques

Edició Noguera · Pla d'Urgell · Segarra · Urgell

DE PONENT

C

Any 5 · Núm. 104
2a quinzena · Març 2004

Comarques

ENTREVISTA

17

17 de març de 2004

Conversa amb Anna Gallardo, responsable de l'Associació de Suport en el Dol de Ponent

"Crec que viuríem molt millor si ens plantegéssim com volem morir"

Una nova associació ha nascut a Tàrraga per intervenir en un dels tràngols més difícils que una persona pot patir al llarg de tota la seva vida: la mort d'una persona estimada. L'Associació de Suport en el Dol de Ponent, que provisionalment atén les persones que es troben en aquestes circumstàncies dos dies a la setmana, se'ns dona a conèixer en un moment tan assenyalat com són els dies posteriors al terrible atemptat terrorista a Madrid, que ha causat dos centenars de víctimes mortals i directa o indirectament afecta a milers de persones.

TÀRREGA

Amb quina finalitat i objectius neix la vostra associació? El servei de dol és una necessitat de la nostra societat actual, és un acompanyament continuat davant d'una situació de dol, que no cal que sigui necessàriament la mort d'una persona, sinó que també pot ser la pèrdua d'alguna persona més o menys propera, l'allunyament d'uns amics, la mort d'una mascota, un canvi d'universitat... El servei de dol pretén suplir una actitud que abans realitzava la pròpia societat: els veïns, els amics, l'Església... L'individualisme de la societat actual ens ha portat a limitar el nostre acompanyament a una frase feta: "l'acompanyo en el sentiment". A mi, personalment, no m'agrada aquesta frase,

perquè no és autèntica, ja que un cop dita marxés i tornés a deixar aquella persona tota sola. De vegades, un silenci és més significatiu que una frase com aquesta que tants cops hem dit o sentit. Ara per ara, el que esperem és rebre més suport econòmic de les funeràries, perquè tant a Tàrraga, com a Girona, com a Barcelona, els serveis de dol ja estan incorporats a les empreses funeràries. Nosaltres ja rebem l'ajuda que les administracions ens poden donar, però les funeràries s'hi haurien d'implicar més... i des de dins dels propis serveis de dol.

Però en quin moment la societat pren consciència de la necessitat d'un servei com el que vosaltres ofereu?

Des del moment en què la gent se sent sola. Mai se sap quan comença el procés de dol, perquè pot ser que comenci en el mateix moment d'un pèrdua o cert temps després. Les reaccions de la gent davant la mort d'un ésser estimat poden ser molt diverses: hi ha el qui es queda tancat a casa, el qui intenta fer veure que no ha passat res...

"Hi ha tres temes tabú en la nostra societat actual: els diners, el sexe i la mort"

Quina és la metodologia que feu servir per ajudar a fer més suportable el dol de les persones que us ho sol·licitin? Depèn del moment en què es trobin del procés de dol. Tenim un grup quinzenal que ha patit pèrdues fa sis mesos o més, però l'atenció es fa en funció de la necessitat de les persones. Així sí, el més im-

portant de tot és parlar de la mort, perquè parlar de la mort és parlar de la pròpia vida, és el que més ens hi lliga. Pensa que cada dia, cada segon, morim una mica més. Hem d'estar preparats per afrontar la mort parlant-ne, de la mateixa manera que parlant de la mort podem entendre millor la nostra pròpia vida: quines coses estem deixant pendents, quines coses o quines persones deixarem quan morim... Sempre he pensat que viuríem molt millor si ens plantegéssim com volem morir.

Recentment, els atemptats terroristes patits a Madrid potser ens han fet obrir els ulls, en aquest sentit. Hi ha tres temes tabú en la nostra societat: els diners, el sexe i la mort. En el cas del atemptat de Madrid, la pèrdua d'éssers estimats ha destrossat a famílies senceres, centenars de persones que han patit i encara pateixen. L'ajuda que els professionals els poden donar els és molt necessària, però sempre personalitzada, perquè cadascú afronta una situació diferent.